

एतांषोडशीं अक्षपयित्वा अविनाश्य जायते इदं सर्वं रज्जुमिव सर्पः ननु पिण्डमिव घट उपमृज्या जायते न ह्यत आक्षेपणे हेतुमाह साहीति यत्र कार्य उत्पद्यते यत्र चलीयते सा प्रकृतिरिति प्रसिद्धलोके न हि पिण्डघटोलीयते किंतु पिण्डस्य प्रकृतिभूतायां मृद्येव न च कपालादिकार्यातिरोत्पाद एव पूर्वकार्यप्रलय इति वाच्यं निराश्रयायाः कार्यधाराया अनुपपत्तेः कुतः घटशरावोदं च नादिषु पिण्डलोष्टां सुपरमाणुषु व्यावृत्तेषु यन्मदिति अनुस्यूतं व्यवहारालंबनं तत्कुसुमेभ्यः सूत्रमिव तेभ्यः पृथक्कुटुदयलयस्थानं मंतव्यं अतः प्रकृतित्वात् षोडश्याः क्षपणं न युज्यत इत्यर्थः अस्य कार्यस्य नन्वित एव दृष्टांतात् षोडश्याः कार्याकारत्वं दुस्य जमित्याशंक्याह तत्क्षयादिति कार्यक्षयान्मुच्यत इत्यर्थः सत्यं मृदोपि विकारविशेषत्वात् कतिपयविकारेष्वनुदत्तावपि निर्विकारं रूपं न प्रत्यक्षं तथापि जलमेव तस्यानिर्विकारं रूपं एवं जलस्य तेजस्तेजसः सन्मात्रं यत्सर्वकार्येष्वनुस्यूतं तस्यैव सत्यत्वं वक्तव्यं इतरस्य विकारस्य मिथ्यात्वं वाच्यं भ्रणं विकारो नामधेयमिति श्रुतेः सतोपि विकारत्वेऽनवस्थापत्तिः शून्याच्च जगदुत्पत्त्यसंभवस्य कथमसतः सज्जायेतेति श्रुत्यैवाक्षिप्तत्वात् तस्मात्सर्ववि कारक्षयेपि सन्मात्रं ब्रह्मास्तीति तद्वापत्तिर्भोक्ष इति युक्तमुक्तं तत्क्षयान्भोक्ष उच्यत इति गौडास्तु एवं तां क्षपयित्वेति पठंति तदा पंचदशी पर एवायमृज्वर्थः श्लोकः ॥ ७ ॥ तदेवेति यद्धामशब्देन भोक्षशब्देन चोच्य

एतामक्षपयित्वा हि जायते नृपसत्तम ॥ सात्त्व्यस्य प्रकृतिर्दृष्टा तत्क्षयान्भोक्ष उच्यते ॥ ७ ॥ तदेव षोडशकलं देहमव्यक्तसंज्ञकं ॥ ममायमिति मन्वानस्तत्रैव परि वर्तते ॥ ८ ॥ पंचविंशो महानात्मा तस्यैवाप्रतिबोधनात् ॥ विमलस्य विशुद्धस्य शुद्धाशुद्धनिषेवणात् ॥ ९ ॥ अशुद्ध एव शुद्धात्मा तादृग्भवति पार्थिव ॥ अबुद्धसेव नाच्चापि बुद्धोप्यबुद्धतां व्रजेत् ॥ १० ॥ तथैवाप्रतिबुद्धोपि विज्ञेयोनृपसत्तम ॥ प्रकृतेः स्त्रिगुणायास्तु सेवना त्रिगुणो भवेत् ॥ ११ ॥ इति श्रीमहाभारते शांति० मोक्ष० वसिष्ठक० चतुरधिकत्रिंशततमोऽध्यायः ॥ ३०४ ॥ जनक उवाच अक्षरक्षरयोरेष द्वयोः संबंध इष्यते ॥ स्त्रीपुंसोर्वा पि भगवन्संबंधस्तदुच्यते ॥ १ ॥ ऋते तु पुरुषं नेह स्त्रीगर्भधारयत्युत ॥ ऋते स्त्रियं न पुरुषोरूपं निर्वर्तयेत्तथा ॥ २ ॥ अन्योन्यस्याभिसंबंधादन्योन्यगुणसंश्रयात् ॥ रूपं निर्वर्तयत्येतदेवं सर्वासु योनिषु ॥ ३ ॥

ते तदेव आनंदात्मकं वस्तु षोडशकलं चिदचित्संघातरूपं पिण्डब्रह्मांडात्मकं तथा च श्रुतिः आनंदं तादृग्वैव त्विमानि भूतानि जायते आनंदं देवजातानि जीवन्ति आनंदं प्रयत्यभि संविशन्तीति तत्रापि अव्यक्तसंज्ञकं पंचद शीकलाया पूर्वयोनिशब्देनोक्ता तत्कार्यत्वात्तदभिन्ने देह्योनरोममायमिति देहे ममतां करोति तत्रैव परिवर्तते देहेन न मुच्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥ यो मन्वानस्तमाह पंचविंश इति शुद्धाशुद्धनिषेवणात् क्रमेण शुद्धोऽशुद्धश्च भवतीति शेषः ॥ ९ ॥ तादृक् असंगो सयं पुरुष इति श्रुतेरसंगोपिशुद्धात्मा अशुद्ध एव भवति तत्र हेतुर्ममायमिति मन्वान इत्यनुवर्तते तादृगित्यनेनैव वायं हेतुर्नुरुच्यते अबुद्धः अज्ञः ॥ १० ॥ अप्रतिबुद्धः प्रतीपो बोधः प्रतिबोधस्तद्गृहीतो विपर्ययहीनः तथैवेत्यनेन तादृशजनसेवनात्तादृशो भवतीत्युक्तं ॥ ११ ॥ इति शांति० मोक्ष० नै० चतुरधिकत्रिंशततमोऽध्यायः ॥ ३०४ ॥ ॥ ७ ॥ तत्क्षयान्भोक्ष उच्यते इति प्रकृतिवियोगान्भोक्ष उक्तं प्रकृतेः पुरुषस्तु न्यत्वेन निवृत्तिर्न संभवतीति मन्वान आक्षिपति अक्षरक्षरयोरिति ॥ १ ॥ रूपं आकृतिं ॥ २ ॥ ३ ॥